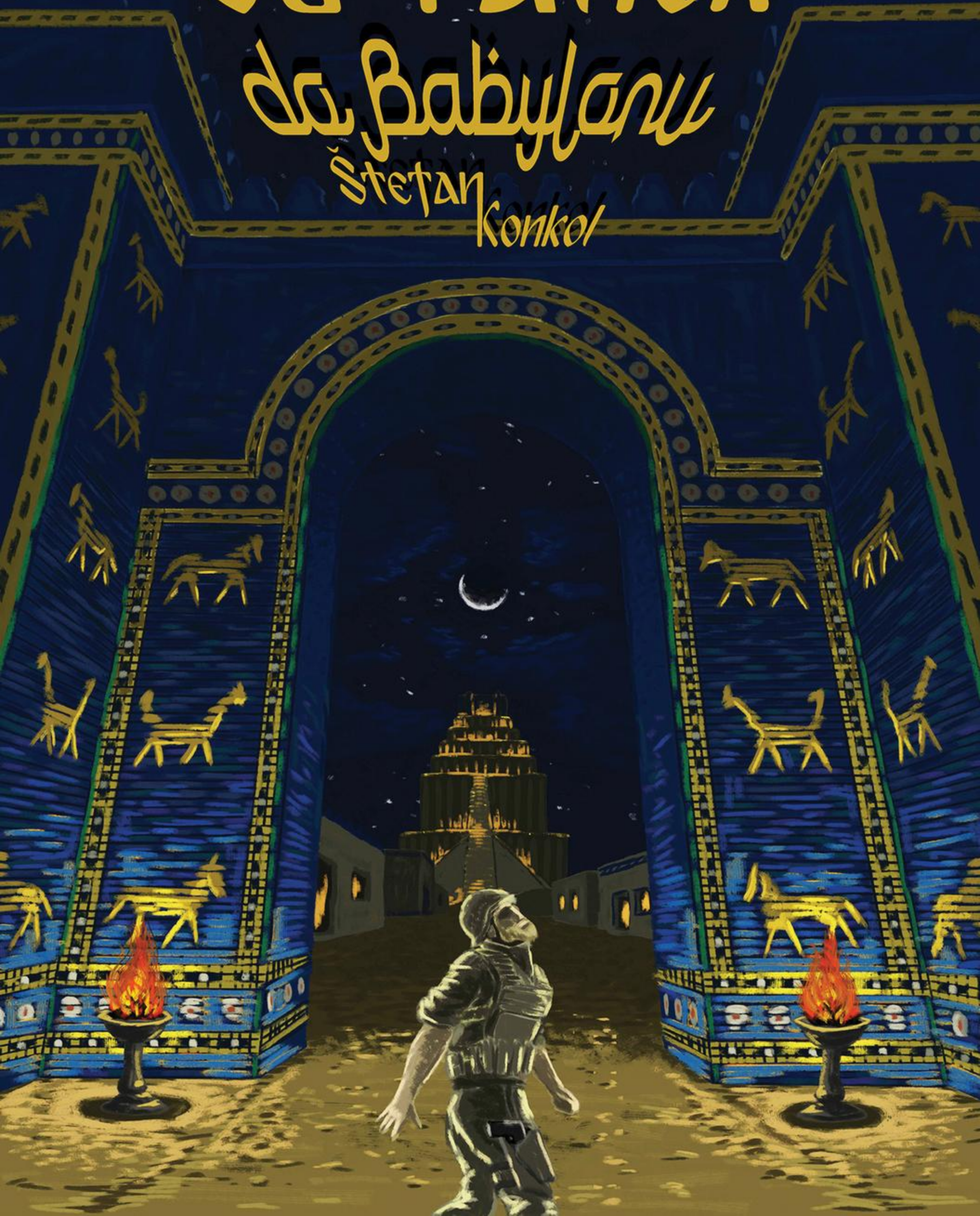

Od Tatier

do Babylona

Štefan Konkol

OD TATIER DO BABYLONU
A INÉ POVIEDKY

Prvé dve poviedky tejto zbierky „Avarske mandle“ a „Opereny had na dvore kráľa Svätopluka“ naväzujú na fantasy román „Operený had“.

<https://www.martinus.sk/?uItem=298895>

Dej tohto románu sa skončil v Mexiku, na Yucatane, pred vyše tisíc rokmi. Tieto poviedky teda tiež využívajú cestovanie časom: Jedna docestuje do Samovej ríše a tá druhá do Veľkomoravskej ríše. Tá prvá končí happyendom, tá druhá realisticky. :)

AVARSKÉ MANDLE

Július Samohonkár bol schopný mládenec, len trochu neduživý. Z nejakého dôvodu mu jeho kamaráti nedali prezývku Ďuso, ale volali ho Samo. Prijal to s úsmevom, aj keď trochu zatrpklým – vedel, že mu mohlo prischnúť aj horšie meno. Mladosť býva krutá a niekedy aj perverzná.

Stál teraz na pokraji stredoamerickej džungle. Ešte stále trpel na následky toho, že priletel do južného Mexika cez viacero časových pásiem. Tento "jet lag", ako sa hovorí na Horehroní, všetkému dodával akýsi neskutočný vzhl'ad. To však, čo videl pred sebou, aj tak vyzeralo ako scéna zo sci-fi/fantasy poviedky – mesačným svetlom postriebrené zrúcaniny mŕtveho mayského mesta Palenque.

Rovno pred ním sa týčil na svojej pyramíde Chrám slnka. Za ním sa hrozivo černeli zrúcaniny Paláca. Vpravo, vysoko na svahu údolia, stáli zvyšky Chrámu listového kríža. Celkom vľavo dominoval okoliu Chrám nápisov.

Ešte chvíľu počkám, pomyslel si Samo a sadol si na vlhkú zem. Strážca, ktorý ho za úplatok pustil do areálu v noci, mu odporúčal neisť na otvorené priestranstvo pred polnocou.

"Potom už tequila vyhrať, seňór," povedal lámanou angličtinou a spokojne si pchal desaťdolarovku do vrečka. "Los guardias¹ spať, vy mať čas." Strážca bol cholský Maya a Samo bol zvedavý, či jeho španielčina bola lepšia ako angličtina.

Teraz však rozmyšľal, ako prekvapujúco sa niekedy ľudský život vyvíja. Vždy mal rád sci-fi žáner, ktorý mu poskytoval akýsi únik zo sveta, v ktorom si svalnatí učitelia telocviku na ňom odreagovávali svoje pubertácke komplexy. Možno z podobných dôvodov sa zaujímal o staré kultúry a z nich najtajomnejšie boli tie v Amerike pred Kolumbom. Nikdy ani netušil, že by sa v tomto svojom hobby dostal za hranicu čítania – potom sa náhle všetko roztočilo.

V kníhkupectve Brloh sa mu dostala do ruky kniha Operený had. Pritiahla ho najmä svojou obálkou – dalo sa pri nej rozmýšľať. Román si celý prečítal so záujmom, hoci pri poslednej kapitole na jeho tvári nechýbal ironický úsmev.

Poklady z Atlantídy...takých by bolo! Avšak ten deň, keď dočítal knihu, vyhral v televíznej súťaži zájazd podľa vlastného výberu v hodnote 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur). Viac-menej pokusne povedal rodičom, že by chcel ísť do Mexika. Veľmi ho prekvapilo, že namietali len mechanicky. Keď sa odvolal na svoju úspešnú maturitu a poukázal na to, že ako osemnásťročný by mohol ísť aj na vojnu, aj sa oženit, súhlasili. O mesiac odletel cez Viedeň, Paríž, Atlantu a Mexico City do Villahermosy. Odtiaľ sa starým, zhrdzaveným mikrobusedom odhrkal do Palenque.

Ubytoval sa v hoteli Mission Palenque, o ktorom písal aj von Däniken. Tu, v klimatizovanom pohodlí sa osprchoval, potom si prezrel telefónny zoznam. Veľmi ho potešilo, že v ňom našiel niekoľko mien Cocom – bolo to staré mayské šľachtické meno. Rozhodol sa, že im neskôr skúsi zavolať. Len čo sa však vysporiadal s ďalším náporom Montezumovej pomsty, išiel na túru zrúcanín; boli len asi 8 km od hotela. Odviezol ho tam hotelový mikrobused, ktorý bol ešte vetchejší ako ten z Villahermosy.

Ruiny ho naplnili zmiešanými pocitmi. Pokrikujúci turisti rozhodne devalvovali celý zážitok. Ale aj tak to stálo za to. Veľkolepý Chrám nápisov na 25 m vysokej stupňovej pyramíde. Zabijacky strmé vnútorné schodisko chrámu vedúce do Pacalovej krypty. Obrovský Palác so svojimi podzemnými chodbami. Múzeum ho trochu sklamarilo. Bolo malé a exponáty nie veľmi vzrušujúce. Ihrisko pre starú mayskú loptovú hru tiež za veľa nestálo – pozostávalo v podstate z dvoch rovnobežných podlhovastých kopcov, ktoré v sebe možno skrývali tribúny.

Aj dažďový prales ho dosť nepríjemne prekvapil. Jeho očakávania sa zakladali na románoch o Tarzanovi – mal to byť dôstojný a pritom romantický les, kde dievčatá v krátkych sukničkách, v *optimálnych prípadoch bez nohavičiek*, skáču z jednej liany na druhú. Namiesto toho tu všetko zaplavovala bujná a chaoticky rastúca flóra. Rastliny zápasili o priestor, pichali, škriabali a prichytávali sa na šaty. Vzduch bol horúci a vlhký ako v práčovni – toto síce po prečítaní Opereného hada očakával – ale navyše sa všade vznášal pach zahŕňajúcej vegetácie. Po zemi behali mravce, nad hlavou škriekali farebné vtáky a akési podliacke komáre práve zistili, že im veľmi chutí jeho krv.

Mnoho iných vecí sa tiež líšilo od jeho predstáv. Paradoxne, to čo sa nedalo realisticky očakávať, akoby ozaj existovalo.

Profil údolia nad riečkou s čudne latinským menom Otulum naznačoval, že časť pyramídy, na ktorej stojí Chrám slnka nebola ešte vykopaná. V tomto chráme hrdina Opereného hada Carl Kulkáň vstúpil pred oltárom do tajnej chodby a vydal sa na cestu za svojim trpkým koncom. A v chráme, pred oltárom sa skutočne jedna z vápencových platní na podlahe trochu pohybovala. Pravda, toto nemohlo nič znamenať. Každý rok na nej stáli stovky turistov. A turistiek. Nohatých amerických a nemeckých turistiek. *Mnohé z nich bez nohavičiek. Kulkáň by ich iste preťahoval v hoteli... možno aj niekde v kroví.* Samo si toho zatiaľ s dievčatami veľa neužil. Utešoval sa tým, že bol ešte mladý a zúfalo sa obával, že sa nikdy na nič nezmože.

Práve kvôli turistom sa rozhodol v zrúcaninách stráviť noc. Keď mŕtve mesto stíchne a vyprázdni sa, fotografie iste budú lepšie vyzerat'. Chcel tiež vyfotografovať Chrám slnka s mesiacom svietiacim nad ním. Nuž, mohlo sa to podariť. Používal film 400 ASA a jeho Canon mal svetelnosť 1:1,4. *Takéto fotografie by iste išli na dračku. Možno by ich kúpil aj National Geographic.*

Sedel a sledoval tropický mesiac, s rožkami nadol, ako pomaly stúpa po tmavej oblohe. Na strednej škole sa učil jazyky – angličtinu a španielčinu. Teraz mu prišiel na um útržok nejakej básne – *the silver moon rode the dark night clouds...*² Nuž veľmi to nesesedelo. Nočné oblaky boli tiež mesiacom postriebrené. Pozrel sa na hodinky. *O päť minút dvanásť. Hodina duchov,* pomyslel si posmešne. Nevyzeralo to tak. Cikády sa prekonávali. V tráve šľahali biele záblesky nejakého svetielkujúceho hmyzu. Noc bola benevolentná – teplá, sparná, dýchajúca zmyselnosťou. *Kulkáň by iste tie turistky...*

Treslo zopár výstrelov. *Pytliaci,* pomyslel si Samo. *Zrúcaniny sú v národnom parku, chudobní roľníci si zadovažujú stravu. Majú na to právo, je to ich krajina...* Ale potom si spomenul, že Palenque je v mexickom štáte Chiapas, kde ešte dotlieva zapatistické povstanie mayských farmárov. *Načase spraviť tie poondiate fotografie a zmiznúť.* Vykročil na plošinu pred pyramídou. V lese zaprašťalo. Neďaleko. Hlasy.

"!Allí! !Alla!"³

"Gringo."⁴

"!Yanki!"⁵

"!Cuba si, Yanqui no!"⁶

"Zac ueyil!"⁷

"!Cojedle!"⁸

"!Tira!"⁹

Praskot sa blížil. Samo sa rozbehol ako olympionik. Štekol výstrel. Niečo hvizdlo vzduchom. Tri metre pred ním vyletel do vzduchu chumáč trávy. Samo sa zvrhol ako blesk a vyletel hore po strmých schodoch do chrámu. Ďalší výstrel.

Neviditeľná päť vrazila do múru pri vchode a kamenné ívery ho uštipli aj cez košeľu. Skočil dnu a pritisol sa k stene.

"Está dentro."¹⁰

"Ya le tenemos."¹¹

"!No desperditemos las balas!"¹²

"Vamos a degollarle."¹³

Samo bol v pasci. Chrám mal len jeden vchod a namiesto okien len malé vetracie otvory v tvare písmena "T". Vedel to – ved' tu pred pár hodinami chodil. Mal by dôstojne počkať na smrť pri vchode a draho predať svoju kožu. Namiesto toho vbehol dnu. *Vtlačiť sa do nejakého výklenku...*

Potkol sa a zletel na vápencovú podlahu až to zadunelo. A zaškrípalo. Kamenná platňa sa trhavo odsunula nabok. Pred Samom zíval tmavý otvor, v ktorom bolo vidieť začiatok schodiska. Vychádzal z neho mŕtvolný pach.

Noc potemnela. Mraky už naozaj boli tmavé. Všetko akosi zlovestne stíchlo. Marxistí by povedali že došlo ku kvalitatívnej zmene. Ale Samo nemal čas na analýzu situácie. Jeho vrahovia stúpali hore po schodoch.

"Vamos a degollarle!"

"No, le sacaremos el corazon."¹⁴

"Haremos cuxul!"¹⁵

"Nuestros célebres yumob lo hacían."¹⁶

Samo sa ani celkom nepostavil, ale skoro ako žaba skočil do otvoru. Jeho váha na schodisku pravdepodobne aktivovala nejaký mechanizmus a kamenná platňa nad ním so škripotom zatvorila vchod. On sa však skotúlal po strmých schodoch až dolu. Na samom spodku si veľmi neromanticky, ale zato veľmi bolestne narazil trtáč.

Vstal, šuchal si mechanicky zadok a hrozil sa nad tým, ako sa jeho trasľavé dychčanie ozýva v tichu chodby. Ale kamenné platne boli iste hrubé. O dĺžke schodiska sa už osobne presvedčil. Nepočul žiadne hlasy, žiadne dupanie. Len svoje dychčanie – ale aj to sa pomaly utišovalo.

Uvažoval. V Operenom hadovi schodisko viedlo do pokladnice. Lenže, samozrejme, to bol všetko výmysel. Napokon tam sa písalo o akomsi slabom svetle, ktoré vychádza zo stien, zatiaľ čo on je teraz v úplnej tme. Jednalo sa tu zrejme o neuveriteľne náhodnú zhodu okolností. Alebo sa autor Opereného hada nejako o tejto chodbe dozvedel a ostatné si povymýšľal. *Musel to teda byť poriadny čudák. Žil vraj dvadsať rokov v Austrálii a potom sa vrátil na Slovensko. Niečo s ním iste nebolo v poriadku. Ale na každý pád, teraz treba ostať tu, v úkryte. Až do rána. Keď sa tí poondiatí los guardias preberú a začnú si plniť povinnosti.*

Samo hodnú chvíľu postával na mieste, potom sa rozhodol, že zájde trochu ďalej. Mal síce baterku, ale nepoužil ju – čo ak by svetlo bliklo cez škáry až hore do chrámu. Popri stene sa opatrne ťahal dopredu. Zrazu sa šuchotavé zvuky jeho krokov začali ozývať. Ocitol sa vo väčšej miestnosti. Zo stien vychádzalo slabé svetlo. Veľmi slabé. Skoro nič nevidel, len pri stenách akési tmavšie tiene. *Možno stoly.* Nevydržal to – napokon riziko nebolo veľké, keďže už zašiel ďalej – a zasvietil baterkou. Bol v pokladnici.

Popri stenách stáli nízke stoly a na nich ležali hromady zlatých a jadeitových prsteňov, medailónov a reťazí. Povaľovali sa medzi nimi väčšie kusy jadeitu – náhrdelníky a mozaikové masky, ktoré zrejme popadali zo stien. Trochu priveľa jadeitu – Mayovia boli vždy do neho nejako zamilovaní – ale

Samo sa rozhodol to tolerovať. *Všetci máme svoje slabé stránky.* V rozpadnutých truhliciach na zemi sa iskrili hŕby drahokamov – krvavočervené rubíny, zafíry modré ani ranná obloha, smaragdy zelené sťa írská tráva. Diamanty horeli ako roje iskier, menili odtiene a metalí blesky, keď Samo pohol baterkou. Na prvý pohľad sa dalo vidieť, že klenotnica obsahovala obrovské bohatstvo.

Situácia sa teraz už naozaj kvalitatívne zmenila. Operený had podľa všetkého mal pravdu. To znamenalo, že pred Samom boli dlhé podzemné chodby, v ktorých démoni tancovali svoje pekelné tance, knižnice s atlantskými počítačmi a na konci, v malej čiernej komnate Carl Kulkáň zachytený už vyše tisíc rokov v slučke cirkulujúceho času.

No ešte chvíľu bude musieť vydržať. Napokon, sám si je na vine, pomyslel si Samo, ktorý sa rozhodne nechcel ťahať za prsty s démonmi. Ale zachránim ho. Niekomu dobre zaplatím, aby ho stade dostal. Ľudia dnes pre peniaze spravia všetko. Smutné časy žijeme...

Rýchlo si naládoval vrecká drahokamami, pričom veľmi rozumne uprednostňoval diamanty a spravil tri kroky nazad, ku schodisku. Potom zastal. Až také jednoduché to nebolo. Cez noc naňho budú čakať partizáni a cez deň ho čapnú los guardias. Keby sa napriek všetkému dostal s drahokamami do hotela, čo si s nimi počne? Nikoho tu nepozná a že by sa mu ich podarilo prepašovať cez hranice, už vôbec neprichádza do úvahy. Naproti tomu sa Kulkáň zachytil do časovej slučky, pretože hodil temporálnu kocku na magickej šachovnici na nesprávny štvorec. Tá druhá kocka asi bola schopná premiestňovať v priestore...

Nie, nemôžem ho tu len tak nechať, povedal si Samo. Už ani deň. Chudáčisko – tisíc rokov tam trpí. A vykročil zase nazad do chodieb. Išiel odhodlane, ale postupne spomaľoval. Démoni... len sa na nich najskôr z diaľky mrknem... nič viac... bol tam aj anjel – ten by mi tiež mohol helfnúť... ja by som to vďačne prijal, nie ako ten šialený Kulkáň.

Drevené dvere, s ktorými sa Carl kedysi tak natrápil už spadli zo zhnitých pántov. *Ved' prešlo vyše tisíc rokov.* Svetlo tiež oslablo a Samo si musel posvietiť baterkou. Chodba bola prázdna. Od úľavy si takmer nadskočil a rýchlo vykročil vpred. Hneď nato dostal takú ranu do hlavy, že sa skoro prekotil. Keďže si svietil na zem nevidel, že presakujúca voda za tisíc rokov vytvorila krápniky, ktoré viseli z vápencového stropu a do jedného z nich vrazil. Berúc do

úvahy jeho trtáč, bol teraz už zranený na obidvoch koncoch, ale bral to mužne, ako daň, ktorú treba zaplatiť za rýchle zbohatnutie.

Ďalšie zhnité dvere, ďalšia chodba. Široká a dobre dláždená. *Tak ako sa patrí na cestu do pekla*, pomyslel si Samo nervózne a baterka sa mu v ruke zatriasla. Popri stenách sa pohli tmavé tiene. *No už sa to začína...*

Nič viac sa však nestalo a napokon Samo stál pred kovovými dvermi. Napravo od nich boli matne osvetlené farebné disky. Biely, červený a čierny. Vedel, čo má robiť. Stlačil čierny. Dvere sa odsunuli stranou.

V miestnosti boli vitríny s ligotavými diskami a tri skrinky s obrazovkami a klaviatúrami. Keď sa k nim Samo priblížil, obrazovky zaradom jasnejšie zasvietili a zmyselný ženský hlas sa ho šeptom pýtal:

"Uh oppunthu?¹⁷ Uh oppunthu? Uh oppunthu?"

Samo si skoro zaujúkal od radosti. Všetko bolo, ako to má byť a najhoršie už prekonal. Zachránil sa pred revolučnými vrahmi, nabalil sa drahokamami a bez úhony prešiel chodbou, ktorú strážili démoni. *Teda ak toto nie je dobre odvedená práca, tak neviem, čo je*. Rozmarne poťapkľal po zadku najbližší počítač a spýtal sa: "A nohavičky máš?"

Zmyselný ženský hlas mu situáciu vysvetlil tak zmyselne, že sa mu ani nechcelo ísť ďalej, ale premohol sa.

"Povinnosti ma volajú, sliepočka moja," povedal počítaču. "Zatiaľ sa maj!" A odskákal k posledným dverám, ako keby tancoval štvorylku. Tieto sa pred ním samé nehlučne otvorili a on, udržiujúc tanečný rytmus, skočil dnu.

Čo bolo od neho veľmi nepremyslené a nezodpovedné. Okolo stien sa tu ešte stále vlnili siločiary, ktoré Carl aktivoval pred vyše tisíc rokmi. Samov život tu mohol dospieť k lepkavému koncu. Osudy Európy viseli na vlásku. Šance vychádzali tak fifty-fifty. Možno aj forty-sixty. Bolo to šťastie, nič viac, že siločiary fungovali persona špecificky. Samo cítil, len ako keby sa predieral proti vetru, hoci vzduch sa nehýbal.

Šťastie – nešťastie, dostal sa dnu. Komnata mala kruhovitý pôdorys, jej podlaha, steny a strop boli z tmavého matného materiálu. V prostriedku stál čierny stĺp klasického dizajnu. A pri ňom sa hrbil otrhaný, doráňaný muž – Carl.

Z brady mu ešte stále kvapkala tá istá kvapka krvi ako pred tisíc rokmi a jeho ruka znovu a znovu opakovala ten pohyb, ktorým kedysi vrhol kocku na nesprávny štvorec. Bola to scéna ako z hororového filmu, len ten pohyb Carlovej ruky Samovi niečo pripomínal. Potom si spomenul – *trpaslík, ale s takým*. Potriasol hlavou – *chudák Kulkáň*.

Potom k nemu prikrečil, pevne ho chytil za opasok a povedal: "OK, Carl. Odchádzame."

Voľnou rukou zdvihol ostávajúcu kocku. Vedel, že v Atlantíde nazývali starých Európanov plavovlasými barbarmi. Zvrátil kocku v ruke, kým nenašiel príslušný glyf. Potom ju vrhol presne do stredu štvorca na ktorom svietil mayský letopočet zodpovedajúci dvadsiatemu prvému storočiu. Bolo to skutočne jednoduché.

Lepšie povedané, malo to byť. Kocka sa mu však vyšmykla z ruky ako živá vec, dopadla na štvorec siedmeho storočia a stade sa odkotúľala na deviate storočie. Atlantský hardware zareval ako zver a zaplakal ako dieťa. S takýmto hovädským príkazom sa ešte nikdy nestretol. Potom začal súčasne vykonávať dva incompatibilné programy.

Samo a Carl sa zmietali v siločiarach a dimenziách. Mali dojem, že spadli do mláťačky. Mrzli a hneď nato sa škvarili. Rotovali doprava a cirkulovali doľava. Potom naopak. Skrátka bolo to na milú kedveš a zdalo sa, že to nemá konca – kraja. Nakoniec Samo neudržal Carlov opasok. Odstredivé sily ich rozdelili a už sa viac neuviedli.

Samo hneď nato tvrdo pristál na svojom narazenom trtáči a jeho akustický prejav dôstojne súperil so všetkým, čo atlantský hardware bol v tomto smere schopný vyprodukovať. Keď sa po chvíli začal zaujímať o svoje okolie, zistil že je zase v lese. Bol to však les, ktorý mu pripomenul rodný kraj, hoci nedostatok zhrdzavených konzerv, rozbitých fliaš a igelitových sáčkov pod stromami pôsobil rušivo. Bol to jednoducho zanedbaný les. Nemal ani žiadne chodníčky a Samo, ktorý hľadal nejaký zdroj vody, sa opätovne zapletal do hustých kríkov. Už to chcel nechať, keď mu cestu zastúpila vysoká postava zahalená v dlhom tmavom plášti s kapucňou.

"Pod', už ťa čakám," povedal hlboký hlas.

Samo nikdy nevedel poriadne vysvetliť, prečo muža bez slova nasledoval.

Možno to bolo niečo v tom hlase. Ale na každý pád sa teraz skoro okamžite dostali na chodníček, ktorý ich doviedol k neveľkej salašovitej stavbe.

Po vstupe dnu Samo nemohol veriť vlastným očiam – miestnosť sa zdala oveľa väčšia, ako celá stavba. Zrejme to bolo nejaké chemické laboratórium – na policiach stáli krivule, banky, špirálovité skúmavky a množstvo fliaš a fľaštičiek. Exoticky pôsobili vypchaté vtáky s rozpätými krídlami, ktoré sa kolísali pod stropom. V kúte na osobitnom stolíku bolo niečo ako FAX, ale v maľovanom drevenom puzdre.

Zo všetkého najpozoruhodnejší však bol muž, ktorý sem Sama doviedol. Jeho vychrtlá postava merala aspoň dva metre. Hoci mal vlasy a bradu úplne bielu, jeho tvár vyzerala mladistvo a spod huňatého bieleho obočia mu prudko svietili modré oči. Plášť, ktorý mal oblečený bol potlačený vyobrazeniami Slnka, Saturnu, Mesiaca v rôznych fázach a inými podozrivými symbolmi.

"Volám sa Merlin," predstavil sa muž.

"Teší ma, ja som Július Samohonkár."

"Budem ťa volať len Samo."

Bolo prekvapujúce, že muž poznal jeho prezývku, ale skôr, ako sa ho Samo na toto mohol spýtať, otvorili sa dvere a vstúpila krásna mladá žena. Merlin ju galantne predstavil ako Vesnu, agentku-rezidentku miestnej časovo detašovanej expozitúry. Bola to modrooká blondínka s perami, červenými ako jahody a jej tvarom (90-60-90) sa nedalo nič vyčítať. Mala oblečenú bielu tuniku v drieku podchytenú bronzovým pásom. Samo predpokladal, že nemala nohavičky, ale za danej situácie to musel nechať na úrovni neoveriteľnej hypotézy.

Vesna doniesla pohostenie – hrubé krajce čierneho chleba zabaleného do vyšívaneho ľanového obrusu, na vyrezávanom drevenom tanieri hrudy žltučkého masla a v malom košíku jahody, červené ako jej pery. Merlin postavil na stôl krčah s medovinou.

"Iste chceš vedieť, prečo si tu," začal Merlin.

"Hej a kde to vlastne som."

"Záhorie, centrálna oblasť územia plavovlasých barbarov. A si tu preto, lebo si bol vybraný."

"Áno?" Samo sa zamračil. "Toto kedysi povedal čiernokňažník Kulkáňovi a veľmi dobre to nedopadlo. Čo je s ním teraz?"

"Nepýtaj sa na neho. Má sa tak, ako sa má mať. On má svoju budúcnosť a ty svoju. To platí aj o povinnostiach."

"A tie moje sú aké?"

"Zachrániť Európu," povedal Merlin slávnostne.

"Tak... to mi odľahlo. Už som sa bál, že je to niečo vážne."

"Je to vážne. Avarom treba zdvihnúť mandle."

Avarom... siedme storočie... kurník-šopa! "Pozrite, neviem o čo vám ide. Ja sa do ničoho nechcem zaplietť. Musím sa nejako dostať domov. V júni som maturoval a prijali ma na Obchodnú fakultu. Jednoducho nemám čas... a ani predpoklady na toto. Kto ma to vlastne vybral?"

"Komisia. A máš všetky predpoklady. Aj tá Obchodná fakulta o niečom svedčí. Začneš ako kupec. Vstupný kapitál už máš vo vreckách. A čo myslíš, prečo sa ťa démoni pod pyramídou ani nedotkli?"

"No prečo?" Samo bol na toto tiež zvedavý. Ale radšej sa nemal pýtať.

"Nesmú siahnuť na čistého panica."

Do prdele! Samo sa začervenal až po koreničky vlasov a ukradomky zaškúľil na Vesnu, či to zaregistrovala. Z jej úsmevu vycítil, že áno. Nevedel čo povedať a červenal sa ešte viac.

"Ale neboj sa. Čo si zabudol, že franský kupec Samo mal 500 žien?"

Merlin to povedal ako vtip, ale v jeho hlase bol akýsi zhovievavý tón a Samo to vycítil.

"Neberiem. Môj starý otec zomrel na herniu. Ja tak nechcem skončiť."

"Uisťujem ťa, že ty zahynieš mečom."

"To má byť dobre, či zle?" Spýtal sa Samo podráždene.

"To je individuálne. Proti gustu žiaden dišputát. Ja osobne som za názorovú pluralitu."

Samovi už išiel Merlin poriadne na nervy a začal mu tykať. "Hovoríš, že ma vybrala nejaká komisia. Nemala právo. Ale aj tak ti neverím. Bola to séria blbých náhod, čo ma sem dostala a teraz chcem ísť domov. Rozumieš?"

„Blbých náhod? Myslíš, že si v Brlohu našiel Opereného hada náhodou? A že si náhodou vyhral tú súťaž? Že zapatisti prišli do Palenque náhodou? Že ti kocka patolli vypadla z ruky náhodou?"

"Ty si mi ju vyrazil."

"Uhádol si. Európa za to stojí."

"Ty podliak!" Samo mal chuť Merlina zabiť. "A blbec. Zbytočne si sa pechoril. Nech sa Európa sama stará o seba. Nič nebudem zachraňovať."

"A tá skvelá budúcnosť, ktorú som pre teba naplánoval ti je čo – trt?"

"Presne tak – trt. Okrem toho ešte na ňu seriem. A na teba tiež."

Tu treba poznamenať, že keď Merlin chcel, tak sa pred ním triasli bojovníci, rytieri a vojvodcovia. Keďže však chcel Sama naštartovať na diplomatickú dráhu, ktorá ho privedie až na trón, rozhodol sa niečo zniesť. A v skutočnosti ho aj naschvál provokoval, keďže chcel v ňom povzbudiť agresívne sklony. Vedel, že ich bude potrebovať.

Zlí čarodeji ľudí podvádajú a nútia. Tí dobrí zase vedú a vychovávajú. Nemusí sa nám to páčiť, ale také sú už cesty čarodejov. Teraz však prestrelil. Schyľovalo sa k násilnostiam.

Situáciu zachránila Vesna. "Vieš, Samo, kedy začnú ženy v strednej Európe nosiť nohavičky?"

Za danej situácie existovalo málo otázok, ktoré by Sama mohli zastaviť. Toto bola jedna z nich. "Kedy?"

"Prinesú ich kočovné maďarské kmene. Potom sa začne úpadok slovienskej rasy. Bude to však až o nejakých dvestopäťdesiat rokov. Dúfam, že sú ti zrejmé implikácie toho, čo som povedala."

Samovi boli implikácie zrejmé. Všetky implikácie. *Nemá zmyslu urážať sa*, povedal si. *A Európa za to stojí – ved' je to moja vlasť!*

Pevne sa pozrel Merlinovi do očí. "Nie som z tých, čo sa vyhýbajú povinnostiam, pane. Keď treba zdvihnúť Avarom mandle, zdvihnem im mandle."

Cudzie slová a výrazy

(A. - anglický jazyk, Atl. - jazyk atlantídy, M. - mayský jazyk, Š. - španielsky jazyk, Š.M. - miešaný španielský a mayský jazyk, mayské slová sú podčiarknuté)

¹ **Los guardias** (Š) - Strážcovia

² **The silver moon rode the dark night clouds...** (A.) - strieborný mesiac jazdil na tmavých nočných oblakoch...

³ **!Allí! !Alla!** (Š.) - Tam! Tam!

⁴ **Gringo.** (Š.) – Cudzinec (často pohrdavé).

⁵ **!Yanki!** (Š.) - Yankee! (prezývka občanov USA)

⁶ **!Cuba sí, yanquis no!** (Š.) – Kuba áno, Yankeeovia nie! (komunistické heslo)

⁷ **Zac ueyil!** (M.) - Biely bastard (podliak)!